

— Ти трѣбва да имашъ много кукли?

— Не, само тази ми е.

— Не ъ ли обичашъ?

— О, много ъ обичамъ!

— Тогазъ трѣбва да си много лакома, та искашъ пари да купишъ нѣкакви сладки.

— Ахъ, не, искамъ да купѣ само хлѣбъ за болната си майка.

Лицето на господаря просвѣтнѣ и той ѣ каза:

— Твоята кукла азъ нѣма да ѣ купѣ; но иди и кажи на майка си, че скоро ще ви помогнемъ. Мнозина богати купувачи, които чухъ разговора на момиченцето съ господаря на магазина, трѣгнѣхъ слѣдъ Тодорка и дойдохъ въ ниската кѣщица.

Тѣ дадохъ пари на бѣдната жена и ѣ казахъ: „който има дѣца, които даватъ и най-милото си за своята майка, той всѣкога ще бѣде богатъ.“

Щастливата майка заплака отъ радостъ...

Сиротото пиленце.

Нѣкогнѣ врѣме най-обичното мѣсто на Петка и Еленка било до брѣга на рѣката, подъ расклонения дѣбъ. Тамъ прѣкарвали тѣ по цѣли часове отъ деня, играели си разни игрички и се любоввали на птиченцата, които весело скачали отъ клонче на клонче.

Нѣ далеко отъ това мѣсто, дѣто обикновено си седѣли дѣцата, въ храсталака една пянка си направила гнѣздо. Дѣцата скоро забѣлѣжили гнѣздото; забѣлѣжили сѣщо че въ него има